

דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק

אבדק"ק צאנז-קלויזענבורג זצוקללה"ה

גליון נ"ב

[תש"ע]

שנה כ"ו

שיעור חורש"י פרשת נצבים-וילך תשכ"ו

והיה כשמעו את דברי האלה הזאת והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך למען ספות הרוה את הצמאה, לא יאבה ה' סלוח לו כי אז יעשן אף ה' וקנאתו באיש ההוא וגו' (כמ, יה-ט). להבין בעי דאמו בשופטני עסקינן, שאחרי שמעו את דברי האלה עוד יתברך ויאמר שלום יהיה לי, כאילו לא לו נאמרו הדברים, איך ובמה יעלה בלבבו כי שלום יהיה לו. ובאומרו למען ספות הרוה וגו', לפי פירוש רש"י זה מתשובת השי"ת על דברי הרשע שלו, אך שאר מפרשים פירשו לפי דרכם שזה המשך מהדברים שהוא מתברך בלבבו.

והנראה לפרש בזה, דהנה אף אחד מזרע ישראל אינו רוצה להמרות פי ה' ולעשות עבירה בשאט נפש, אלא שבהתגבר עליו תאות לבו נדמה לו שאינו יכול לשום מעצור לרוחו, והוא כמוכרח לעשות. ועל זה אמרו חז"ל (ב"ר לה, א) הרשעים הן ברשות לבן, אבל הצדיקים לבן ברשותן.

מדרגא כפי חסידים: גוף ראש תיבות ג'ו"ף ו'ויל פ'רעסן, ג'ו"ף ו'ויל פ'איען, ג'ו"ף ו'ויל פ'אפען – ג'ו"ף ו'וועט פ'ייגערען. הרשעים שהם ברשות לבם נמשכים אחר כל מאוויי הגוף, כל מה שהגוף דורש הם ממלאים את מבוקשו. ואילו הצדיקים מגבירים השכל על הגוף, ונלחמים בו לעשות בכל דבר דוקא בהיפוך מרצונו. לאורך כל החיים עורכים מלחמה גדולה וכבדה נגד הגוף, כדברי אור החיים הקדוש (ויקרא טו, א) ותריבתו מריבה גדולה. כי הגוף רוצה רק בהבלי עולם הזה ובכוונתו להשתלט על הנשמה, והנשמה מתנגדת לו, וכל רצונה רק ללמוד ולהתפלל.

אם זוכה ומתעלה למדרגת הופכו לטובה אז לבו ברשותו, ועד שהוא שונא את הגוף בתכלית, וכדברי אור החיים הק' שם, ולכשתתרבה בחינה זו בפנימיותו תגעל הנפש את הבשר וכו'. ורבה"ק הרבי ר' אלימלך זי"ע אמר: גוף גוף מתי כבר אראה בנקמתך, כשתהא שוכב בקבר והתולעים יאכלו את בשרך או אז יתקרב רוח נקמתי כך על כל אשר עוללת לי. והוא אשר דבר בקדשו: הלואי שיהיה לבני אדם נשמה טהורה מזדככת כמו הגוף שלי (מוכא באורח לצידיק פרשת תזריע).

לעומת זה הרשעים שקועים כל כולם בגופניות, וזה כל החיים שלהם ללכת אחר תאות הגוף. אכן אינו מומר להכעים, אלא שאינו שולט ברוחו להתגבר על תאותו. הוא באמת רוצה ללמוד, אלא שאינו יכול כי ראשו ואבריו

כבדים עליו וכו'. ומדמה בנפשו שבמדו ליתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, יתרוץ את עצמו שיצרו גבר עליו ולא הצליח לעמוד נגדו, וכמו בחטא הראשון שבעולם (בראשית ג, יג) ויאמר ה' אלקים לאשה מה זאת עשית, ותאמר האשה הנחש השיאני ואוכל (ועיין רש"י ומורה), ובוה המעות של רוב בני העולם שהושבים זאת לתירוץ ואמתלא, ולא הודע אליו כי בדין של מעלה יוכיחו לו כחשו על פניו: הלא לכך נבראת ללחום ביצרך.

זה שאמר, והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך, (ובתרגום יונתן: ארום בתקוף יצרא בישא דלבי איזיל), אינני עושה להכעים ה"ו, אלא שאני נמשך אחר תאוות הלב, למען ספות הרוה את הצמאה לרוות צמאון ותאותי החוקה. ספות היינו לשון כריתה (אבן עזרא בשם ר"י הלוי) כמו (בראשית יח, כג) האף תספה, רצ"ל למען שהרוה שאשביע עצמי מדבר עבירה יכרית וישים סוף וקץ לצמאון התאוה, שהרוה יספה ויכלה את הצמאה. ואולם לא יאבה ה' סלוח לו, שאין בכך לתרוץ את מעשיו הרעים, כי זו חובתו בעולמו ללחום ביצרו ולהתגבר על תאוותו.

ואמר, כי אז יעשן אף ה' וקנאתו באיש ההוא, היינו דמצינו (ברכות ז:) שהקב"ה מתפלל יהי רצון מלפני שיכבשו רחמי את בעסי ויגולו רחמי על מדותי ואתנהג עם בני כמדת רחמים ואכנס להם לפני משורת הדין, וכמדה שאדם מודד בה מודדין לו (סוטה ח:), דכשהאדם כובש רוח תאוותו אף הקב"ה כובש את כעסו בכיכול, אבל אם הוא אומר בשרירות לבי אלך ואינו מתגבר על תאוותו, אז יעשן אף ה' וקנאתו באיש ההוא שאינו כובש מדת הדין תחת מדת הרחמים.

*

עוד יש לפרש שהכוונה בזה על רשע התר אחרי מראה עינו ולכבו, וחושב דכל עוד ואינו עושה עבירה בפועל לא יחשוב ה' לו עון, לכן הוא נזהר מאכילת נבלות וטרפות וגילוי ערויות וכיוצ"ב, אבל לבו חורש און. וזה והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך, הוא יושב בבית המדרש ליד גמרא פתוחה כשראשו ולבו מלאים מחשבות טמאות, ואומר לא פעלתי און, שלום יהיה לי שהרי איני חוטא במעשה, דלפי דעתו אין אדם ענש אלא על המעשה שהוא העיקר ורק אז יבואו עליו דברי האלות והברית.

בכך הוא גורם למען ספות הרוה את הצמאה, ופירש רש"י לפי שאוסף לו פורענות על מה שעשה עד הנה בשוגג והייתי מעביר עליהם, וגורם עתה שאצרפם עם המזיד ואפרע ממנו הכל. ולכאורה לקתה מדת הדין, דאם שורת הדין שלא להעניש את השוגג מדוע הוא יענש על השוגג כמזיד. אלא דמידי הוא טעמא לפי שאינו חוטא בכוונה ובמחשבה, ובדיני שמים הולכים אחר המחשבה, לכן לא ענשים על השוגג שהיא במעשה ללא מחשבה. אבל רשע זה שהולך

אחרי שרירות לבו באמרו שהמעשה עיקר ולא המחשבה, מדוייל ידיה משתלים על גוף מעשה העון אף כשזה ללא כוונה ומחשבה, ונפרעים ממנו גם על השגנות.

*

לא יאבה ה' סלוח לו כי אז יעשן אף ה' וקנאתו כאיש ההוא ורבצה בו כל האלה הכתובה בספר הזה ומחה ה' את שמו מתחת השמים (כט, יט). יפורש על פי מאמר הבעש"ט (עין בעש"ט פרשת לך אות יא ובמקור מים חיים) שאין שום מחשבה נופלת בלבו של אדם במקרה, אלא הכל בהשגחה עליונה לפי מה שדנים אותו. וז"ש (אבות ב, א) דע מה למעלה – ממך, רצ"ל ממך אתה יכול לדעת מה למעלה. אם נופל ברעתו מחשבת עבודה זרה ואפיקורסות (אם ממה ששומע עכשיו או שעולה בזכרונו) סימן הוא שדנים אותו בשמים לחיים או למות ח"ו, והוא בסכנת מות ח"ו אם לא יתחזק עצמו מאוד לבטל מחשבות רעות אלו (עין אוצר החיים סוף פרשת שלח). וסימנא נקיט בכל סוג מחשבת עבירה, עבודה זרה או זנות, לדעת מזה על מה נדון כעת הוא או אנשי משפחתו.

זזה הענין במה שקודם יציאת נשמה בא הס"מ לפתות בהרהורי כפירה, כידוע מספר מעבר יבוק שלכן הנוכחים זועקים או פסוקי יחוד. דכל זמן שיהודי דבוק באמונה הקדושה יש לו חיים, כד"א (דברים ד, ד) ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום, לכן כשרוצים להפרידו מן החיים ולהביא עליו סטרא דמותא מכשילים אותו במחשבת עבודה זרה.

זולת הצדיקים שפטירתם מן העולם אינו אלא כמי שעובר מדירה לדירה, שבמיתתן נקראו חיים (ברכות יח.), כידוע מגודל דבקותם עד רגע האחרון ובחד קטירא אתקמר. דו"ז הגה"ק משינאווא זי"ע בימיו האחרונים נחלה במחלת השיתוק בחצי גופו ל"ע, ולפני ההסתלקות החל לרמוז בידו האחת שלא נפגעה כמבקש איזה דבר, וכל אחד השתדל להביא מבוקשו, זה בכה וזה בכה, ועל כולם רמז בשלילה, עד שהגה"ק בעל דרכי תשובה צווק"ל שאל האם רוצה סידור הארז"ל, ונענה בחיוב, וכשהביאו לפניו הסידור עלעל בהדפים עד לכוונות של יציאת נשמה (בירך אפקיד רוחי), ועבר באצבע קדשו על כל הכתוב שם, וכשהגיע לתיבה האחרונה יצאה נשמתו בקדושה ובטהרה.

על פי הנ"ל נראה, שבא הכתוב כאן לבאר איך נהיה כדבר הזה דמי שעמדו רגליו על הר סיני בא למחשבות כפירה, לומר לית דין ולית דיין ח"ו, והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך. על זה אמר, כי (לשון דהא) אז בשעה שמדת הדין מתוחה עליו להעבירו מן העולם, כאשר יעשן אף ה' וקנאתו כאיש ההוא ורבצה בו כל האלה הכתובה בספר הזה ומחה ה' את שמו מתחת השמים, מביאים ברעתו הרהורי עבודה זרה בשביל לבטל חיותו ולהביא עליו האלה הכתובה. כדברי הרמב"ם (פירוש המשניות סוף ברכות) בפירוש הכתוב (תהלים קיט, קכו) עת לעשות לה' הפרו תורתך, כי כשיבא העת להפרע מהם

להנקם, יודמנו סיבות לבני אדם להפר התורה, כדי שיבא עליהם העונש במשפט, וזה הענין ארוך ורחוק, עמוק עמוק מי ימצאנו וכו'.

*

והיה בשמעו את דברי האלה הזאת והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי בני בשרירותי לבי אלך וגו', והבדילו ה' לרעה מכל שבמי ישראל וגו' (כמ, י"ב-ג). צריך לבאר הא דנקיט קרא והיה לשון שמחה (ב"ר מב, ג), לשמחה מה זה עושה. ברם נראה, כי המדה הגרועה ביותר היא בזה שהוא אחד בפה ואחד בלב, כמאמר (סוטה כג.) אל תתירא מן הפרושין ולא ממי שאינן פרושין אלא מן הצבועין שדומין לפרושין וכו', דלפי שאין יודעים להזהר מפניו הוא מטמא ומקלקל את כל סביבותיו, וכל מי שמסתכל עליו נפגע על ידו.

אשר על כן היה רבן גמליאל מכריז ואומר כל תלמיד שאין תוכו כברו לא יכנס לבית המדרש (ברכות כח.), דאם תוכו כברו אף אם זה לגרועותא יש תקוה לאחריתו שהמאור שבתורה תחזירו למוטב, אבל מי שאין תוכו כברו הרי בצביעותו עלול הוא לקלקל את שאר התלמידים, ואסור להשאירו בבית המדרש. וזה כוונת אומרם ז"ל (סוטה נב:) אם פגע בך מנוול זה משכחו לבית המדרש וכו', דייקא כשהוא ניכר וידוע כמנוול אז רשאי אתה למשכו לביהמ"ד על מנת לתקנו, דמאחר ומעשיו ניכרים ידעו הכל להזהר מפניו שלא יודחו על ידו.

זה שאמר כאן, והיה לשון שמחה, דשמחה גדולה היא בשמים כאשר לא היא מתברך בלבבו בלבד מבלי הראות מעשיו כלפי חוץ, אלא יחליט ויאמר כי בשרירותי לבי אלך גם בחיצוניות ובמעשים לילך אחר שרירות הלב, שיהא תוכו כברו, שכן על ידי כך והבדילו ה' לרעה מכל שבמי ישראל.

*

ואמרו כל הגוים על מה עשה ה' ככה לארץ הזאת מה חרי האף הגדול הזה, ואמרו על אשר עזבו את ברית ה' אלקי אבותם אשר ברת עמם בחוציאן אותם מארץ מצרים, וילכו ויעבדו אלהים אחרים וגו', ויחר אף ה' בארץ ההוא להביא עליה את כל הקללה הכתובה בספר הזה וגו', וישליכם אל ארץ אחרת ביום הזה (כמ, כג-כד). נראה לפרש למוכה, על פי אומרם ז"ל (מדרש איכה ד, יד, והובא ברש"י קידושין לא: ד"ה איסתייעא) כתיב מזמור לאסף אלקים באו גוים בנחלתך, לא הוה קרא צריך למימר אלא בכי לאסף נהי לאסף קינה לאסף, ומה אומר מזמור לאסף וכו', אמרו לאסף הקב"ה החריב היכל ומקדש ואתה יושב ומזמר, אמר להם מזמור אני ששפך הקב"ה חמתו על העצים ועל האבנים ולא שפך חמתו על ישראל עיי"ש. ויש לרמוז בלשון הכתוב (דברים לב, מג) וכפר אדמתו עמו, שהארמה אדמת הקודש תכפר על עון עמו, דעל ידי גפרית ומלח שרפה כל ארצה היתה תקומה לישראל שלא כלה חמתו בהם.

והנה מצינו כשבקש משה רחמים על ישראל (שמות לב, יא) ויחל משה את פני ה' אלקיו ויאמר למה ה' יחרה אפך בעמך אשר הוצאת מארץ מצרים בכח גדול וביד חזקה. והתמיה ידועה, למה הזכיר כאן הטובות נסים ונפלאות שעשה עמם בצאתם ממצרים, והלא היא הנותנת ח"ו להגדיל חרון אף, שלא הכירו טובה לא-ל מוציאים ממצרים וחטאו לפניו.

והי' מוהר"ם אלמושיניו שהכוונה על מה שהיה צורך בכח גדול וביד חזקה, מחמת שהיו שקועים בטומאת מצרים ערות הארץ מעוני ומרוב עבודה. כהיות סורם רע, דעדיין לא נטהרו לגמרי מטומאה שדבקה בהם ונשאר בהם נטייה להרע, והיא שגרמה להם לחטוא, ולא בזדון ובמעל עשו. וזה אומרו, למה ה' יחרה אפך בעמך אשר הוצאת מארץ מצרים בכח גדול וביד חזקה, הלא תראה שלא יכלו לצאת אלא בכח גדול מרוב שקועים בטומאה, ועדיין היא מרקדת ביניהם להחטיאם. [ובמדרש (שמו"ר מג, ז) מה ראה להזכיר כאן יציאת מצרים, אלא אמר משה רבון העולם מהיכן הוצאת אותם ממצרים שהיו כולם עובדי טלאים וכו' ולמדו מהם בניך, ואף הם עשו העגל, לפיכך אמר אשר הוצאת מארץ מצרים דע מהיכן הוצאת אותם].

בזה מובן מה שאמרו (פסחים קטז: ובהגדה של פסח) בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, כי עד היום הזה עדיין אנו סובלים מטומאת מצרים, שעדיין נשאר רושם.

ובבן יבואר, ואמרו כל הגוים על מה עשה ה' ככה לארץ הזאת, מה חרי האף הגדול הזה, רצ"ל וכי איזה חרי אף הוא זה, הנשמע כזאת שבמקום להעניש עובדי רצונו ישפך חרון אפו וחמתו על הארץ, גפרית ומלח שרפה כל ארצה. ואמרו על אשר עזבו וגו' בהוציאו אותם מארץ מצרים, רמז בזה שזאת מלפנים היו שקועים בטומאת ארץ מצרים, והיא שגרמה להם אשר וילכו ויעברו אלהים אחרים וישתחוו להם אלהים אשר לא ידעום ולא חלק להם, שאין בזה שום הגיון לעבור פסיל שאין להם ממנו שום טובת הנאה, וזה מוכיח כי לא בדעת עשו אלא מרוח שמות של טומאת מצרים שעדיין כרוכה בהם. לכן יש להקל בעונשם ולהסיר מהם חרון אף וכעס, ויחר אף ה' בארץ ההוא להביא עליה את כל הקללה הכתובה בספר הזה, ששפך חמתו על העצים ועל האבנים, וישליכם אל ארץ אחרת כיום הזה כשהם חיים וקיימים עד היום הזה.

לפרשת וילך

והיה כי תמצאן אותו רעות רבות וצרות וענתה השירה לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו כי ידעתי את יצרו אשר הוא עושה היום במרם אביאנו אל הארץ אשר נשבעתי (לא, כא). צריך ביאור אומרו כי ידעתי את יצרו, דלכאורה נתינת טעם הוא שכן תישכח התורה מרוב התגברות כוחו ותחבולותיו

של היצר להפריעו ולמונעו מלימוד התורה, ומה פירוש במרם אביאנו אל הארץ, וכי רק אז יש יצה"ר.

אלא התוה"ק מלמדת אותנו בזה לכל הדורות עד עקבתא דמשיחא, והיה אין והיה אלא לשון שמחה, בכוא הדור האחרון עת יחשבו שתפוג תורה מישראל ח"ו, כי תמצא אותנו רעות רבות וצרות מהמינים והכופרים והרשעים הרוצים להכחיד את תורת ישראל, ומפנים את כל מרצם וכחותיהם למנוע מבני ישראל לימוד התורה, כמו שאנו רואים בזמנינו את התגברות כוחות הטומאה כנגד לומדי התורה, לכן אי אפשר להאשים את בני ישראל וללמד חובה עליהם, אלא תמיד יש לראות בשבחן של ישראל, ואדרכה עוד רואים אנו בחוש שאברכים ובחורים יושבים והונים בתורה יומם ולילה על אף המצב הקשה. משום כך אף הקב"ה יראה בעני עמו, שאלו שאינם עוסקים בתורה לא מחמת שאינם רוצים ללמוד, אלא משום היצר הבווער בקרבם להסיתם ולהדיחם ואינם יכולים לו. וכבר ספרתי כמה פעמים מצדיקים שהיו צועקים ובוכים על היצה"ר המפריע להם ללמוד. ועל זה אומר הכתוב, כי לא תשכח מפי זרעו, שהתורה לא תשתכח ח"ו על אף שהסמ"א גדול כל כך, כי ידעתי את יצרו, משום שידוע הקב"ה כמה קשה להילחם עם היצר ואלמלא הקב"ה עזרו לא יכול לו.

מלחמת היצר היא המלחמה הקשה ביותר וצריך לזה הרבה סיעתא דשמיא, כמובא בספרים הקדושים (ראה מבחר הפנינים; ש"ך עה"ת דברים כא, י; חובות הלכות שער ה פרק ה; ועוד) מעשה באלכסנדרוס מוקדון שחזר מהמלחמה אחר שלוש שנים שצר על מדינה ועשה מלחמה גדולה עד שכבשה, ובחזרתו יצא לקראתו אריסטו שהיה חכם גדול ומלומד, ואמר לו, נצחת מלחמה הקטנה, נשאר לך לנצח מלחמה הגדולה. אמר לו, יש גדולה מזו. אמר לו, כן, זו מלמה שהיא תמידית, מלחמת היצר, ואיזהו גבור הכובש את יצרו. כדי לנצח את היצר צריך לצאת במלחמה גדולה וקשה, שנוכל לגבור עליו על התאוות והמחשבות זרות שאינם נותנים מנוח ומבטלים מלימוד התורה בתחבולות שונות ומשונות.

זה שאנו מבקשים בתפילה מאת החונן לאדם דעת והמלמד לאנוש בינה, וחננו מאתך דעה בינה והשכל. בלי סיעתא דשמיא וכלי רחמים וחסדים מהשי"ת אי אפשר ללמוד. זהו יסוד חשוב לדעת לכל האברכים והבחורים וכל הרוצה ללמוד, לבקש מהשי"ת שיהיה בעזרו, כתפילת רבי נחוניה בן הקנה בכניסתו לביהמ"ד, שהיצה"ר לא יעמוד לו למכשול ולא יהיה לו שום מניעות בלימוד התוה"ק.

ועל פי האמור נוכח לסיעתא דשמיא כהבטחת הכתוב, כי לא תשכח מפי זרעו, משום כי ידעתי את יצרו אשר הוא עושה היום. ומתי תהיה תקופה קשה זו בה יתגבר היצר מאוד, ממשיך הכתוב לאמור, במרם אביאנו אל הארץ אשר נשבעתי, היינו בזמן של עקבתא דמשיחא, כשהקב"ה בעצמו יביאנו אל

הארץ, לא בעת בואנו לבד, אז תהיה המלחמה הקשה ביותר עם היצר, ובזמן הזה יהיה הקב"ה בעזרנו שלא תשתכח תורה מישראל כיון שידוע את מעשי היצר.

*

עוד יפורש הכתוב, כי הנה ברור שרשעותם של הגויים האנטישמיים והרוצחים הריהו דבר מזיק ולא טוב ליהודים, אולם מאידך דוקא משום כך אין היהודים מתערבים בגויים ולא לומדים ממעשיהם, ושומרים על יהודתם ויחודם. כדבר הזה אנו רואים באותן מדינות באירופה ובאמריקה ששם הרשעות לא כל כך גדולה, שם התערבו בגויים, ובמקום שהגויים מפגינים את רשעותם ורוצים להכחיד את זכר ישראל שם לא שייך לומר שישתדכו עמם, כיון שאותם גויים מואסים ביהודי, כמאמר הכתוב (שמות א, יב) ויקוצו מפני בני ישראל, וכמובא בספה"ק שזה היה זכות גדול לישראל, ומאת ה' היתה זאת לטובה שנעשה פירוד גדול בין המצרים לבני ישראל, וכיון שהיהודים ראו את רשעות המצריים שרצו להורגם ולא היה איכפת להם מהם כלום, אז לכן לא אבו להתחבר ולהתערב עמהם.

בן בכל דור ודור, על ידי גזירות השמד שגזרו הגויים, כבשנת ת"ח וכדומה בכל הדורות, לא התחברו היהודים עמהם. זה שאמר הכתוב (במדבר כג, ט) הן עם לבדד ישכון, בני ישראל נשאר תמיד לבד, משום ובגויים לא יתחשב, שלא שוו ונחשבו בעיני הגויים לכלום. ואלמלי היו היהודים בעלי ערך בעיני הגויים והיו מחשביים אותם, היה קשה להם מאוד וח"ו היו מתערבים. כדברים הללו מביא מהר"י יעב"ץ שהיה מגולי ספרד בספרו אור החיים, על תקופת גלות ספרד ושלפניה, שהגויים היו מתערבים בין יהודים כי היהודים היו בעלי אחוזות ופריצים שרים, ומשהיה הגירוש של היהודים נוצר ביניהם שנאה ורק בכך יכלו לשמור על יהודתם.

על בן בדרך הטבע היה צריך בימינו להיות טבוע בלבנו השנאה לערבים לאחר כל מה שעברנו בשנות ראינו רעה אצל הרשע היטלר ימש"ו, וזה ידוע לכל שהמופתי ימש"ו לימד את היטלר איך לעשות את תאי הגזים והמשפרות. עד אני לזה, כי בעת שהשתחררנו מהמחנות התאכסנו בבית שם גרו המופתי וחבורתו הרוצחים, ועל הדלתות היו כתובות ורשימות בשפה הערבית. ולאחר שאלו עזרו ורצו להכחיד את עם ישראל, איך אפשר עוד כיום להביט בעיני הגוי שהוא שונא ישראל אמיתי בתכלית השנאה, איך אפשר עוד להתחבר עם רוצחים שפלים אלו, אשר כל מחשבתם יומם ולילה רק איך להרוג יהודים וזוממים תמיד לאמור לבו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד.

שמעתי מפ"ק אבי הק' זי"ע שסיפר מהגה"ק בעל נודע ביהודה זי"ע, שפעם בדרשה עמד ובכה וצעק הנשמע כזאת שכשהולכים ברחוב ורואים רוצח וסכיניו בידו שעוד יחבקו וינשקו אותו, ובכה ואמר, כל גויי העולם חרבם

שלופה בידם ורודים ביהודים, העוד נחבק אותם, העוד נתחבר עמם. או לאזניים שכך שומעות ואוי לעיניים שכך רואות, שכדורנו כשהחושך יכסה ארץ ואנו רואים רח"ל את הרשעות הגדולה של הגויים, עם כל זה נמצאים כאלו רשעים המחפשים להתחבר עמם, ולעומת זה הם עוד שונאים את היהודי הנאמן שנאה עזה, עד כי קוראים אחריו בלעג "דתי".

התנהגותם של רשעים אלו אינה מובנת כלל בשכל אנושי. אותם פרופסורים בכל נאומיהם יודעים לקרוא לאהבת ואהוות הגויים שהם האנשים התרבותיים היפים והנקיים, ומאידך משסים לשנא את היהודי, כן הוא הדבר כשמכים לגוי או נעים אמות הסיפים ותרעש כל הארץ, וכשהורגים יהודי אין קול ואין עונה ואין שום שינוי בעולם.

מאז היתה יהודה לגוי לא נשמע כזאת בישראל, שהעיתונים והרדיו והטלביזיה כל אלו החלאים רעים מחרפים ומגדפים את בני א-ל חי, ולעומתם מרימים קרנם והודם של הגויים הרשעים, אשר ידיהם דמים מלאו ברצח ילדינו והורינו והכחדת כל משפחותינו. מצב זה יותר גרוע מגלות מצרים. במצרים היהודים לא התחברו או השתדכו עם המצריים, וזה היה טובתם, וכאן בעוונותינו הרבים המצב הפוך, ולא מעיזים להגיב על כך כלום.

כזה יבואר הכתוב, והיה כי **תמצאן** אותו רעות רבות וצרות, שתדע שיהיה זמן שימצאוך צרות שירצו להכחיד אותך, ועל אף שבכך היה צריך להימנע ממוך רעות רבות והיה צריך להיות לך לטובה, עוד ימצאוך גם רעות רבות, היינו שהרשעות תהיה גדולה לאין שיעור, אז למרות כל אותם מיני רשעים השומרים ואוהבים את הרוצחים הגויים, וענתה השירה הזאת לעד כי לא תשכח מפני זרעו, שח"ו לא תשכח תורה מישראל.

(קטעים מתוך שיעור חורש"י פרשת כי תצא תשד"ם)

גליון זה נדבת הרה"י **יוסף מאיר ווייס** שליט"א
לרגל שמחת ארוסי בתו שתחי' עב"ג הבה"ח המו"מ בתוריש
כמר אברהם **יהושע העשיל טווערסקי** נ"י
למז"ט ובשטומ"צ

גליון זה נדבת הרה"ח מוה"ר **יצחק אייזיק זאב מארץ** הי"ו
לרגל שמחת תגלחת בנו **מנחם יהושע** נ"י
למז"ט ובשטומ"צ

גליון זה נדבת הרה"ח מוה"ר **יוסף מענצער** הי"ו
לרגל שמחת תגלחת בנו **שלמה** נ"י
למז"ט ובשטומ"צ

מכון להוצאת דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק זצוקללה"ה

שעי"י איגוד חסידי צאנז

718.431.1055